

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.042/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Viktor Éva ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (Felperes1 címe1) I. rendű és **Felperes2** (Felperes2 címe) II. rendű felpereseknek – a Funtig Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Funtig Zoltán ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése miatti jogkövetkezmények alkalmazása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 23.M.70.077/2020/21. számú ítélete ellen az alperes 22. sorszámu fellebbezése, és az I. rendű felperes másodfokú eljárásban 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Az I. és II. rendű felperesek másodfokú perköltségét személyenként 45.000 (negyvenötezer) forintban, az alperes másodfokú perköltségét 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa összegben, a le nem rótt fellebbezési illetéket 1.137.050 (egymillió-egyszázharminchétezer-ötven) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma a 2020. december 9-én kelt 23.M.70.077/2020/21. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy elmaradt jövedelemre tekintettel járó kártérítés címén az I. rendű felperesnek 3.590.466 forintot és kamatát, a II.

rendű felperesnek 10.200.000 forintot és kamatát, valamint perköltséggént összesen 1.080.000 forintot, továbbá 812.212 forint eljárási illetéket az állam javára fizessen meg.

[2] A megállapított tényállás szerint a Magyar Állam kizárólagos tulajdonában álló alperes főtevékenységként autópálya építéssel foglalkozó gazdasági társaságként közbeszerzési eljárásokban ajánlatkérőként vesz részt, melyeket a közbeszerzésekről szóló 2015. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Kbt.) szabályai szerint kell lebonyolítani.

[3] A II. rendű felperes 2016. június 1. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, jogi munkatárs munkakörben. A munkaköri leírásában rögzítésre került munkakörének célja, azaz: részvétel a társaság közbeszerzési feladatainak ellátásában, a közbeszerzéssel megkötött szerződések szükség szerinti módosításában a jogszabályokban előírt út/vasúthálózat-fejlesztések, illetve egyéb, a társaság feladatkörébe utalt beruházások megvalósulása céljából, és részletesen meghatározásra kerültek fő felelősségei is. Munkabére 2018. január 1-jétől havonta 850.000 forint volt és az alperes belső szabályzatai szerint béren kívüli juttatások is megillették.

[4] Az I. rendű felperes 2017. március 20. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, szakértő munkakörben. A munkaköri leírásában rögzítettek szerint munkakörének célja részvétel a társaság közbeszerzési feladatainak ellátásában, a közbeszerzéssel megkötött szerződések szükség szerinti módosításában a törvényekben és kormányhatározatokban előírt út/vasúthálózat-fejlesztések megvalósulása céljából, és részletesen kifejtésre kerültek a fő felelősségei is. Munkabére 2018. január 1. napjától havonta 685.000 forint volt, és szintén megillették az alperes belső szabályzata szerinti béren kívüli juttatások.

[5] A felperesek munkájukat a Közbeszerzési Osztály szervezeti egységénél végezték, amely a Közbeszerzési Szabályzatról szóló szám1. Vezérigazgatói Utasítás (továbbiakban: Közbeszerzési Szabályzat) szerint a közbeszerzések lebonyolításával, jogorvoslati és peres eljárásokban való képviselettel, valamint a közbeszerzési eljárások alapján kötött szerződések módosításával kapcsolatos eljárások vitelével foglalkozott a Beszerzési Igazgatóság alá rendelten. A felperesek szakmai vezetője osztályvezetőjük osztályvezető2, a Beszerzési Igazgatóság vezetője osztályvezető, míg a munkáltatói jogkör gyakorlója az alperes vezérigazgatója volt.

[6] Az alperes, mint ajánlatkérő európai uniós értékhatárt elérő, nyílt közbeszerzési eljárást írt ki „Tervezési szerződés a 21. sz. főút város1 elkerülő és országhatár közötti szakasz fejlesztésének előkészítése tárgyában” tanulmányterv és környezeti hatástanulmány elkészítésére, a hirdetmény az EU Lapjában 2017. december 23-án jelent meg. Az alperes ebben az eljárásban a felpereseket eljárási felelősnek jelölte ki úgy, hogy a bíráló bizottságban az I. rendű felperes közbeszerzési tagként, a II. rendű felperes pedig jogi tagként vett részt, és az eljárás felelős akkreditált közbeszerzési tanácsadója az cég1 Kft. volt.

[7] Az alperes a beérkezett négy ajánlatot elbírálva, 2018. február 21-én közbenső döntést hozott, megállapította, hogy a cég2 Kft. és az cég3 Kft. ajánlattevők ajánlatai érvénytelenek, és az erről való tájékoztatást követően az alperes 2018. április 11-én részükre visszautalta a fejenként 1.000.000 forint ajánlati biztosítékot. Ezt követően a Miniszterelnökség Közbeszerzési Ellenőrzési Főosztálya úgy ítélte meg, hogy az ajánlatok érvénytelenné nyilvánítása nem volt jogszerű, ezért az alperesnek újból el kellett végeznie az ajánlatok bírálatát és értékelését. Emiatt az alperes felhívta a két ajánlattevőt nyilatkozattételre, meghosszabbítva az ajánlati kötöttség határidejét is.

[8] Az alperes a felperesek munkaviszonyát 2018. április 27-én közölt felmondással, képességükkel összefüggő ok miatt megszüntette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdése és 66. § (2) bekezdése alapján, a munkaviszonyok 2018. május 27-én szűntek meg. A felmondások szó szerint azonos indokolást tartalmaztak mindkét felperes esetében, az alábbiak szerint: „A közvetlen munkahelyi vezető felé fennálló tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség – a munkahelyi közvetlen vezető által előzetes szóbeli figyelmeztetés ellenére történő – ismétlődő megszegése, valamint a munkavégzés alapján tapasztalt szakmai hibák, hiányosságok, a munkavégzés felületessége. A munkaviszony fennállása alatt a közvetlen munkahelyi vezető szóban többször kellett figyelmeztetést adjon, hogy a közvetlen felettséggel szemben minden, az adott közbeszerzési eljárás lényeges lépését szóban is meg kell beszélni, szakmailag egyeztetni, mivel egységes szakmai álláspontot kell a munkáltatónak képviselnie. Az első nagyobb értékű – 2017. december 23-án megjelent, jelenleg folyamatban lévő uniós nyílt eljárásban (ezt megelőzően a munkaviszony fennállása alatt önállóan nem bonyolított ilyen típusú eljárást) szakmailag ellentétes döntéseket hozott az osztály által folytatott (egységes Kbt. értelmezésen alapuló, osztályértekezleten átbeszélt) gyakorlattal szemben, ami jelen eljárásban több szempontból is (ajánlati biztosíték közbenső döntést követő, összegzés kiküldését megelőző visszautalása, árindokolás vizsgálat nélküli elfogadása, az ajánlati kötöttség meghosszabbított határidejének számítása) nagyobb részt reparálhatatlan helyzetet eredményezett. Több esetben került sor munkaköri kötelezettség elmulasztására, amely a munkavégzés felületességére volt visszavezethető.”

[9] Az I. rendű felperes 2018. június 1-jétől 2020. április 30. napjáig munkaviszonyt létesített az cég4 Ellátó Központtal, havi 600.000 forintért, de egyéb juttatásra nem volt jogosult. A munkaszerződés a későbbi módosítása szerint az I. rendű felperes 2019. augusztus 12-től heti 20 óra részmunkaidőben 300.000 forint munkabérért került foglalkoztatásra. Ezzel egyidőben az I. rendű felperes a cég5 Hivatallal is határozatlan idejű kormányzati szolgálati jogviszonyt létesített 500.000 forint illetményért, majd közalkalmazotti kinevezést kapott az cég6 Szolgálatnál jogász munkakörbe és közbeszerzési igazgató beosztásba, havi 1.000.000 forint illetményért.

[10] A II. rendű felperes 2018. június 1-12-ig álláskeresőként 55.200 forint álláskeresői járadékban részesült, majd 2018. június 13-tól havi 181.000 forint munkabér ellenében új munkaviszonyt létesített.

[11] Az elsőfokú bíróság a felperesek munkaviszony jogellenes megszüntetése miatti jogkövetkezmények alkalmazása iránt indított kereseti kérelmét megalapozottnak találta az Mt. 64. § (1) és (2) bekezdése, valamint 66. §-a alapján.

[12] A kialakult bírói gyakorlatra (BH2007.96., BH2004.158., EBH2003.892. és EBH2005.1241), valamint az MK 95. számú állásfoglalásra utalva mindenekelőtt rámutatott, hogy a munkavállalók képességével összefüggő munkaviszony megszüntetési indok nem lehet formális, hanem konkrétan meg kell jelölni azokat az indokokat, amelyek miatt meg lehet állapítani, hogy a munkakör betöltésére a munkavállaló miért nem alkalmas. Ezeket a kötelezettségszegéseket súlyuk, gyakoriságuk figyelembevételével kell értékelni a körben, hogy együttesen megalapozzák-e az adott munkakörre való alkalmatlanságot. Kiemelte, hogy a felmondásban megjelölt okok a perben nem bővíthetők, csak az indokolás keretein belül maradvá egészíthetők ki, az általános, semmitmondó indokolás - amelyből konkrét okok nem állapíthatók meg - esetében azonban már nincs lehetősége a munkáltatónak arra, hogy a meg nem jelölt okot a perbeli előadásával pótolja.

[13] A felmondás első (a közvetlen munkahelyi vezető felé fennálló tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség ismétlődő megszegése) valamint utolsó indokpontja (több esetben munkaköri kötelezettség mulasztása, amely a munkavégzés felületességére volt visszavezethető) kapcsán álláspontja szerint a felperesek esetében külön-külön kellett volna megjelölnie az alperesnek azokat a konkrét munkafeladatokat, amelyeknél a felperesek az említett szabályszegéseket elkövették, és meg kellett volna jelölni a konkrét mulasztó magatartást is. A felmondások azonban nem tartalmaztak ilyen konkrétumokat, holott azért is kiemelten fontos lett volna konkrét szakmai hiányosságok és munkavégzés felületességére utaló esetek megjelölése, mivel a felperesek eltérő munkakörben kerültek foglalkoztatásra, így munkaköri feladataik is eltértek egymástól. Ezért nem felelhet meg a világosság jogszabályi követelményének, hogy eltérő munkakörű és munkaköri feladatokat ellátó felperesek esetében a munkáltató szó szerint egymással egyező indokolással, általánosságban, közhelyszerűen hivatkozik az említett hiányosságokra. Mindezekből ugyanis nem állapítható meg, hogy a munkavállalók munkaviszonya miért nem tartható fenn, így ez a két felmondási indok nem minősül világosnak.

[14] Az általános megfogalmazást az is alátámasztja, hogy a per során az alperes is eltérően nyilatkozott a tartalmukkal kapcsolatosan az ellenkérelemben, illetve válasziratában mind a tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség elmulasztása, mind a szakmai hibák és hiányosságok kapcsán egyaránt. E körben rámutatott, hogy azt az esetet, amikor a felperesek egy közbeszerzési hiánypótlási dokumentumot nem az ajánlattevő képviselőjétől vették át és nem egyeztettek senkivel a szabályos eljárásról, az ellenkérelemben az alperes tájékoztatási és szakmai egyeztetési kötelezettség elmulasztásaként nevesítette, majd válasziratában ugyanezt az esetet már a szakmai hibák körébe sorolta. Ugyanezt támasztja alá, hogy a 21. számú főút városi elkerülő és országhatár közötti szakasz fejlesztése kapcsán kiírt közbeszerzési eljárásban az ajánlati biztosíték közbenső döntést követő visszautalása körében az egyeztetés elmaradását az alperes tájékoztatási és szakmai egyeztetési kötelezettség elmulasztásaként,

majd a perben később szakmai hibaként hivatkozta. Mindez megerősítette, hogy az alperes maga sem látta világosan, hogy mik a tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség körébe sorolható mulasztások, amelyek a munkaviszony megszüntetését indokolták. Megjegyezte továbbá, hogy nem vitatottan a közbeszerzési hiánypótlási dokumentum átvételével kapcsolatosan az alperes szóbeli figyelmeztetésben részesítette a felpereseket, és a Kúria EBH2016.M.27. számú döntésére utalva hangsúlyozta, hogy amennyiben ezen felmondásban meg nem jelölt indok elfogadható lenne, jogszerűséget akkor sem eredményezne, mivel ugyanazt a cselekményt a munkáltató kétszer nem értékelheti.

[15] Kiemelte, hogy az alkalmatlanságra utaló tények megjelölése nélkül a felmondás nem felel meg a világosság követelményének (BH1998.195), és ugyan a felmondás indokának nem kell feltétlenül részletezőnek lennie, de az összefoglaló indok csak akkor megfelelő, ha abból a munkavállaló számára egyértelmű és világos, hogy miért nem tart igényt a munkáltató a munkájára. A felperesek a perben állították, hogy a szóbeli figyelmeztetéssel értékelt hiánypótlási dokumentáció átvételén kívül senki nem jelezte feléjük, hogy nem megfelelő színvonalon végzik a munkájukat, vagy szakmai ismereteik hiányosak lennének, ezzel szemben több alkalommal részesültek béremelésben, illetve II. rendű felperest az alperes külföldi szakmai úton történő részvételre is jelölte, ezért az indok semmiképp sem világos számukra.

[16] Rögzítette továbbá, hogy a szakmai hibák és hiányosságok kapcsán is azt állapította meg, hogy az alperes előtt sem voltak teljesen világosak az e körbe sorolt indokok. Az ellenkérelmében az I. rendű felperes szakmai szabályszegéseként az értelmetlen mondatokkal megfogalmazott hiánypótlási felhívást, a kiegészítő kérdés nélkül kiküldött kiegészítő tájékoztatást, iratszignálások elmaradását és a státusztábla frissítésének elmulasztását jelölte meg, válasziratában ehhez képest szerződéskötési moratórium időtartamának számítására, moratórium alatti szerződéskötésre, hiánypótlás körében önálló döntéshozatalra hivatkozott. A II. rendű felperes esetében az ellenkérelemben árazott költségvetés közzétételére, felületes eljárás miatti további korrigendum kiadásának és ajánlattételi határidő halasztásának szükségességére hivatkozott, míg a válasziratban a dokumentumok utólagos szignálását is felrótta. Ellentmondásos volt a felperesek közös szakmai szabályszegése körében is az alperesi nyilatkozat, az ellenkérelemben a közbenső döntésről szóló tájékoztató ajánlattevőknek történő kiküldését kifogásolta, amely olyan időpontban történt, amikor a döntést a vezérigazgató még nem hozta meg, mindezeket tovább bővítette a válasziratban, és felrótta ajánlattevő hibás érvénytelenné nyilvánítását, az aránytalanul alacsony árra vonatkozó döntés jegyzőkönyvezésének elmaradását (M3-M34 elválasztó csomópont tanulmányterve kapcsán).

[17] Mindezekre figyelemmel azt hangsúlyozta, hogy a felmondásban ugyan összefoglaló indok megjelölésének törvényi akadálya nincs, de ebből is ki kell tűnnie, hogy a megjelölés mögött pontosan milyen tények állnak a munkavállaló alkalmatlansága kapcsán. Nem lehet világos az az indokolás, amikor a munkavállaló csak a munkaügyi perben tett munkáltatói nyilatkozatokból szerez tudomást arról, hogy miért nyilvánították alkalmatlannak. Az, hogy a munkáltató a felmondásban közhelyszerű, tartalmatlan indokot közölt, amit az ellenkérelemben az indokok egy részével konkretizált, majd az indokok körét

a válasziratban és a per során tovább bővítette, és e körben is eltérő hivatkozásokkal, nem felelt meg a világos indokolás törvényi követelményének.

[18] Rámutatott, hogy az alperes a felmondásokban konkrét tényként mindkét felperes esetében a 21. számú főút városi elkerülő és az országhatár közötti szakaszának tervezésével kapcsolatos közbeszerzési eljárásban elkövetett hibákat jelölte meg, ezek kellően meghatározott, konkrét, így világos indoknak minősültek, melyek valóságát és okszerűségét az alperesnek kellett bizonyítania.

[19] Az ajánlati biztosíték közbenső döntést követő összegzés kiküldését megelőző visszautalásával kapcsolatosan a Közbeszerzési Szabályzat 3.1.4.k) pontja, a Pénzügyi Biztosítékokról szóló Szabályzat 2.1.3.a) pontja és a Kbt. 54. § (5) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az eljárási felelős feladata az, hogy a biztosíték visszafizetése iránti intézkedést tegye. Ez a jelen eljárásban meg is történt, az I. rendű felperes az ajánlati biztosíték visszafizetését kérő dokumentumot előkészítette, de a visszautalásért nem ő, hanem a közbeszerzési osztályvezető volt a felelős a Pénzügyi Biztosítékokról szóló Szabályzat 2.1.3.a) pontjának megfelelően. Rámutatott, hogy a közvetlen munkahelyi vezető 2016. október 18-án 11 óra 39 perckor elküldött elektronikus levele nem tartalmaz útmutatást arra vonatkozóan a munkavállalók részére, hogyan kell eljárni érvénytelen ajánlat esetében a biztosíték visszautalása során. Mindkét osztályvezető a visszautaláshoz szükséges dokumentumot aláírásával ellátta és nem jelezte az I. rendű felperes felé, hogy az előkészített irat a benne szereplő kötelezettségvállalással bármilyen szabályba ütközne. Fontos körülményként értékelte, hogy az eljárásba felelős akkreditált közbeszerzési szaktanácsadó is közreműködött, akinek feladatait a 14/2016. (V. 25.) MVM rendelet szabályozta. A 6. § (4) bekezdés értelmében ilyen szaktanácsadó felelősséget vállal az eljárás szakszerűségéért, és a vonatkozó jogszabályoknak való megfeleléséért, az alperes pedig maga sem hivatkozott arra, hogy a biztosíték visszautalására vonatkozó iratot a szaktanácsadó nem látta, vagy azt bármilyen formában kifogásolta volna.

[20] Hangsúlyozta, hogy mivel az ajánlati biztosíték visszautalására vonatkozó dokumentum mindösszesen egy oldal, nem fogadható el az, hogy annak áttekintésére – a terjedelme miatt – a közvetlen szakmai vezetőnek nem volt lehetősége. A visszautalásra vonatkozóan felmerült jogértelmezési kérdésben a felperesek és a közvetlen szakmai vezető álláspontja utólag eltért, és a felperesek által a perben a Közbeszerzési Hatóságtól beszerzett állásfoglalás a felperesi álláspontot támasztotta alá. Így megállapította, hogy nem tekinthető alkalmatlanságot megalapozó szakmai hibának az, ha a felperesek a döntésüknél irányadó szabályokat ismerve és értékelve a Kbt. említett szabálya szerint jártak el (miszerint az ajánlatkérőnek az érvénytelenített ajánlattevők részére az ajánlatuk érvénytelenné nyilvánítása után kell visszautalni az ajánlati biztosítékot), és ez vezethető le a Közbeszerzési Szabályzatból is. Az ajánlati biztosíték visszautalása nem eredményezett reparálhatatlan hibát sem, mert a Miniszterelnökség döntése után az alperes felhívására az UTIBER Kft. ismételten rendelkezésre bocsátotta az ajánlati biztosítékot. Mindezekkel ellentétes bizonyítékot osztályvezető², eljárási felelős tanúvallomása nem jelentett, ezért ez az indok okszerűtlen.

[21] A második konkrét indok, azaz az árindokolás vizsgálat nélküli elfogadását nem találta valósnak. E körben rámutatott, hogy az alperes által bizonyítékként csatolt bíráló bizottsági jegyzőkönyvből egyértelműen megállapítható, hogy az árindokolás nem került elfogadásra, azt ugyanis a bizottság megvizsgálta és megállapította, hogy hiányos, ezért indokolást kért az érintett ajánlattevőtől a Kbt. 72. §-a alapján az ajánlati árat megalapozó adatokra vonatkozóan.

[22] A harmadik konkrét indokot, azaz az ajánlati kötöttség meghosszabbított határidejének hibás számítását részben valótlannak és részben okszerűtlennek találta. Rámutatott, hogy a Kbt. 70. § (2) bekezdése maximálisan 60 napot biztosít az ajánlati kötöttség határidejének meghosszabbítására, vagyis rövidebb határidő biztosítható. A perben nem volt vitatott, hogy a felperesek 58 napra terjesztették ki az ajánlati kötöttséget és arra hivatkoztak, hogy a törvényi maximumnál rövidebb határidő biztosítása is szokásos volt az alperesnél. Ennek alátámasztásául csatolták okirati bizonyítékaikat, melyből kitűnt, hogy az osztályukon dolgozó munkatárs ugyanazon a napon tartotta a PST:411.04 számú eljárásban az ajánlatok bontását, mint a felperesek, és ugyanúgy rövidebb, 2018. június 1. napjában határozta meg az ajánlati kötöttség időtartamát. Mindezek alátámasztották, hogy nem egységesen 60 napban kellett meghosszabbítani a Közbeszerzési Osztályon az ajánlati kötöttség határidejét, a felperesek eljárása a jogszabályoknak megfelelő volt.

[23] Mindezekre figyelemmel, mivel a felmondások indokai részben nem világosak, részben valótlanak, részben okszerűtlenek voltak és nem volt a felmondásnak egyetlen olyan indoka sem, amely az említett hármas törvényi követelménynek megfelelné, így azokat jogellenesnek találta.

[24] Az Mt. 7. § (1) bekezdésére és a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1. és 3. pontjára hivatkozással rámutatott, hogy a perben először azt vizsgálta, hogy a felmondások a tételes jogszabályba ütköztek-e, és mivel ennek alapján megállapítható volt, hogy a felmondások sértik az indokolással szemben támasztott tételes rendelkezéseket, így nem kellett vizsgálni, hogy a felmondások a joggal való visszaélés tilalmát megsértették-e.

[25] Figyelemmel arra, hogy az alperes a kereseti kérelmek összecszerúságát nem vitatta, ezért a jogellenes felmondások jogkövetkezményeként az engedélyezett keresetváltoztatások szerinti követelés megfizetésére kötelezte az alperest, azt is figyelembe véve a 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 8. pontjának megfelelően, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-ában szabályozott késedelmi kamat a késedelemmel érintett időszak középátlagos időpontjától jár.

[26] A pertárgy értékét 13.536.858 forintban állapította meg, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 512. § (2) bekezdésére és 21. § (5) bekezdésére figyelemmel a pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése és 101. §

(1), valamint 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a le nem rótt illeték viselésére, egyben kötelezte az alperest a felperesek 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint felszámított perköltségének viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

Az alperes fellebbezése

[27] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkörét gyakorolva a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján annak megváltoztatását és a keresetek elutasítását, a felperesek együttesen első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a másodfokú bíróságtól. Ezen túlmenően a Pp. 521. §-ába ütközőnek tartotta az elsőfokú bíróság döntését, mivel a marasztalás a kereseti kérelmek ellenére egyösszegben történt, ami a 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 4. a) pontjába ütközik.

[28] Indokolásul előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Mt. 64. § (2) és 66. § (2) bekezdését, az Mt. 52. § (1) bekezdés c)-e) pontjait, a tényállás és az abból levont jogkövetkeztetések a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésén alapulnak, megsértve a Pp. 279. § (1) bekezdését.

[29] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul nagy jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a felperesek felmondásának indoka megegyező szövegezésű volt. Ennek indokát az adta, hogy a felperesek ugyanannak a szervezeti egységnek a munkavállalóiként együttes felelősei voltak a felmondásban megjelölt közbeszerzési eljárásnak, így az azzal kapcsolatban terhükre rótt hibák mindkettőjük munkavégzését jellemezték, amelyek összefoglaló indokát a perben megfelelően egyediesítve meg is jelölte. Tévesen helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a felmondás összefoglaló indokait (tájékoztatási és szakmai egyeztetési kötelezettség megszegése, szakmai hibák, felületes munkavégzés) ne lettek volna a perben konkretizálhatók, amit az MK 95. számú állásfoglalás alapján kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően részletezett is. Ugyanakkor mindezeket eltérő álláspontja miatt az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, így ez önmagában megalapozatlanná teszi az elsőfokú ítéletet.

[30] Mindezekre figyelemmel rögzítette a felmondásban összefoglalóan megjelölt indokok konkrét eseteit mind a felületes munkavégzés, mind a tájékoztatási, egyeztetési kötelezettség elmulasztása kapcsán a felperesek esetében külön-külön felmerülő, illetve mindkettőjük munkavégzését jellemző szakmai hibákat is. Így az I. rendű felperes esetében felületes munkavégzést tükröz az észak-balatoni felvételi épületek tárgyú eljárásban összeállított hiánypótlási felhívás, az iratok szignálásának és a naponta frissítendő státusztábla frissítésének elmaradása, továbbá az, hogy két alkalommal a közvetlen felettes kérte be helyette a zárótanúsítványt, illetve 2017 decemberében rövidebben számolta a szerződéskötési moratórium időszakát. A II. rendű felperes elmulasztotta áttekinteni a számára hozzáférhetővé tett közbeszerzési dokumentumot és árazott költségvetést tett közzé, mindez jelentős szakmai hiba, mivel a közölt adatok bennfentes információnak minősültek és mindez a kialakuló árat hátrányosan befolyásolhatta. Továbbá a felületes munkavégzése

miatt az ajánlatok beadásának határidejét módosítani kellett, amely az eljárás elhúzódását eredményezte. Közös hiányosságként rótta fel azt, hogy a felperesek azelőtt küldték ki a közbenső döntésről szóló tájékoztatást, hogy arról a döntést a vezérigazgató meghozta volna, a szerződéskötési moratórium számítása tekintetében több esetben hibát vétettek, amely hatósági bírságot eredményező jogsértést jelent, utólag csak a titkársági munkatárs jelzésére szignálták az általuk elkészített dokumentumokat. Az általuk bonyolított M3 város2 tanulmányterv közbeszerzési eljárásban az aránytalanul alacsony árra vonatkozó döntést a közbenső döntést előkészítő jegyzőkönyv nem tartalmazta, továbbá egy belső dolgozótól vettek át pályázatot szabálytalanul. Mindezek okán a felperesekbe vetett bizalom érthető módon megrendült. A tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség megszegése, mint összefoglaló indok kapcsán kiemelte, hogy mindez mindkét felperes munkavégzését jellemezte, önállóan hozták meg az eljárások bonyolítása során azokat a döntéseket, amelyeket minden más kolléga egyeztetett az osztályvezetővel, és e körben a tipikusan felmerült hibákat részletezte is.

[31] Amennyiben az elsőfokú bíróság a világosság követelményének helyes értelmezésével a felsoroltakat értékelésébe vonta volna, arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a munkaviszonyok felmondása okszerű volt. Hangsúlyozta, hogy az indokok valóságát az elsőfokú eljárásban okiratokkal és tanúvallomásokkal is bizonyította, különösen szobatárs, eljárási felelős és osztályvezető2 vallomásaival, melyeket az elsőfokú bíróság az összefoglaló indokok homályosságát állítva elmulasztott vizsgálni. Igazolást nyert, hogy a felperesek munkavégzésük során a szervezeti egység működésénél irányadó utasításokat, előírásokat, szakmai szokásokat több esetben nem tartották be, eljárásuk több esetben jogszabállyal is ellentétes volt.

[32] Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott az EBH2016.M.27 számú elvi bírósági határozatra, amely a korábbi szankcióra önállóan alapított felmondást zárja ki, azt nem, hogy a nem megfelelő munkavégzés alátámasztásaként a munkáltató olyan tényállásra is hivatkozzon, amely miatt a korábbiakban már szóban figyelmeztette a munkavállalót. Az pedig, hogy a bizonyítási tehernek eleget téve több előkészítő iratban sorolta fel tényállításait, nem jelenti azt, hogy a munkáltató maga sem tudta, hogy miért mondott fel a dolgozónak.

[33] A felmondásban konkrétan megnevezett mulasztások szintén igazolást nyertek, a felpereseknek megküldött eljárásrend szabályozta az ajánlati biztosíték felszabadítását, a felperesek által közösen vitt eljárásban I. rendű felperes kérdésére szobatárs egyértelműen megjelölte, hogy csak az összegzés kiküldését követően a Kbt. szerinti 10 napos határidőben lehet visszautalni ajánlati biztosítékot. Ennek megerősítésére a feljegyzést is átküldte az I. rendű felperesnek, továbbá az eljárásrendet az osztályértekezleten szóban is átbeszélték az érintettek. Így megállapítható, hogy a felperesek szembe mentek a vezető utasításával, amely egy reparálhatatlan jogsértő helyzetet eredményezett. Ugyanis az ajánlati biztosítéknak a Kbt. alapján folyamatosan rendelkezésre kell állnia, és ellenőrzés során mindez bírságot vonhatott volna maga után. Nincs relevanciája a perben beszerzett hatósági állásfoglalásnak sem, mert a munkáltatónál érvényben lévő utasítás, szakmai szokás nem az állásfoglalás szerinti volt. Azzal, hogy a felperesek ezt nem vették figyelembe, megsértették az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontját.

[34] Az árándoklás vizsgálat nélküli elfogadása körében hangsúlyozta, hogy a Kbt. 69. § (2) bekezdése szerinti vizsgálatra sor került, az ezzel kapcsolatos döntési javaslatot a felperesek a közbenső döntés előkészítő jegyzőkönyvébe ugyanakkor már nem foglalták bele, holott amit az ajánlatkérő az eljárás első értékelési szakaszában vizsgál, annak eredményét tartalmaznia kell a közbenső döntésről szóló jegyzőkönyvnek. A teljeskörű vizsgálat a hivatkozott esetben nem történt meg, eljárási felelősnek kellett később pótolni a benyújtott ármagyarázatok vizsgálatát és a bíráló bizottsággal való egyeztetését.

[35] Az ajánlati kötöttség meghosszabbított határidejének számításával kapcsolatosan a tanúvallomásokat figyelembe véve, nem fogadható el az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy a 60 napos határidő meghatározása ne lett volna gyakorlat az alperesnél. A felperesek mindösszesen egyetlen esettel támasztották alá saját állításukat, ez azonban csak annyit jelent, hogy az általuk megjelölt személy is vélhetően hibázott. A bizonyítékok ilyen módon történő mérlegelése mindenképpen okszerűtlennek minősül.

[36] Mindezeket túl – szóban előadott kérelmében – a Pp. 521. §-a alapján eljárásjogi szabálysértést állítva, kifogásolta az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített egyösszegű marasztalásait is, mivel a felperesek keresetüket jogcímenként megjelölve terjesztették elő. Mindez az elsőfokú bíróság döntése a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. KMK vélemény 4.a) pontjába ütköző.

Az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezése

[37] Az I. rendű felperes a Pp. 521. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárás során esedékessé vált, 2020. december 1-je és 2021. április 30. napja közötti időszakra járó 422.680 forint elmaradt béren kívüli juttatás, mint kártérítés, és annak törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, figyelemmel az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdéseire is. A béren kívüli juttatás jogcímén megfizetett összegeket részletesen felsorolva, azok havi összesítését 84.536 forintban határozta meg, és rámutatott, hogy az elsőfokú ítéleti kötelezéssel (3.590.466 forinttal) a kártérítés felső korlátjaként meghatározott 8.220.000 forint összeget az elsőfokú eljárásban még nem merítette ki. Kérelme alátámasztásául az elsőfokú eljárásban benyújtott bizonyítékokat, így a munkaszerződést, a bérfizetési jegyzéket és az új jogviszony létesítésére vonatkozó kinevezési okiratot kérte figyelembe venni.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme

[38] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezésében foglaltakon túlmenően az alaptalan alperesi fellebbezésre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérték.

[39] Fenntartva az elsőfokú eljárásban előadottakat, kiemelték, hogy az alperes fellebbezésében foglalt kijelentésével gyakorlatilag elismerte, hogy a felmondás indokai nem voltak világosak, csupán a per folyamán kívánta egyértelművé tenni azt részükre. Helyesen értékelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy a felmondásban megjelöltek közül kiemelt indokok túl általánosnak tekinthetők, az pedig fel sem merült, hogy nem tudták a rájuk bízott feladatokat a munkáltató elvárásai szerint teljesíteni, mivel mindvégig a belső szabályzatoknak megfelelően jártak el. A munkaviszonnyal kapcsolatos képességeikkel összefüggő ok a perben sem került pontosan megjelölésre, és az alkalmatlanságot kiváltó magatartás alátámasztásra. Kiemelték, hogy a vezérigazgatói utasítások munkáltatói utasításnak minősültek, a szerzési igazgatói utasítás és a Közbeszerzési Hatóság perben beszerzett állásfoglalása a jogszerű eljárásukat támasztja alá.

[40] A fellebbezésben ismételten kifogásolt tevékenységük (külön-külön, illetve együttesen) kapcsán részletesen kifejtették, hogy a szabályszegéseket alátámasztó okirati bizonyítékokat az alperes nem tudott bemutatni az elsőfokú eljárás során. Teljeskörűen fenntartották az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett álláspontjukat az alperesi állítások cáfolatára. E körben hangsúlyozták, hogy a felrótt hibákért szóbeli figyelmeztetést sem kaptak, illetve egyetlen alkalommal fordult elő, hogy vezérigazgatói jóváhagyást megelőzően küldték ki a közbenső döntésről szóló tájékoztatást, de ennek utólagos jóváhagyása megtörtént és problémát nem okozott, illetőleg ilyen hiba számos alkalommal más munkavállalónál is előfordult, éppen az eljárások mielőbbi befejezése miatt. A szerződéskötési moratórium határidejét a jogszabályoknak megfelelően számolták, és kiemelték, hogy az M3 város2 eljárásra vonatkozó kifogásokra az alperes az elsőfokú eljárásban egyáltalán nem hivatkozott, ezt megalapozottan nem is tehette, hiszen ezen eljárásban semmilyen formában nem vettek részt. A „belső” dolgozótól átvett pályázat tekintetében pedig számos munkavállalótól kapott tájékoztatás alapján jártak el, illetve ez az okirat a közbeszerzési eljárás további szakaszában nem is került figyelembevételre.

[41] Hangsúlyozták továbbá, hogy a tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség, ahogy azt az osztályvezető is kiemelte tanúvallomásában, minden esetben az adott munkavállaló mérlegelésén alapult, konkrét előírás e körben nem létezett. A fellebbezésben ismételten felsorolt, az osztályvezetővel előzetesen egyeztetendő kérdések kapcsán fenntartották, hogy számos kérdést a Kbt. és a vonatkozó jogszabályok egyértelműen rögzítenek, amelyekre ilyen előírás nincs, azt pedig az osztályvezetővel részletesen megbeszélték.

[42] A felmondásban konkrét módon megnevezett mulasztásaik kapcsán fenntartották az elsőfokú eljárásban előadottakat. Így az ajánlati biztosíték visszautalása kapcsán hangsúlyozták, hogy az alperes által hivatkozott osztályvezetői utasítást követően –

amely egyébként sem tartalmaz információt arra nézve, hogy az érvénytelenített ajánlattevők esetében mit kell tenni a biztosítékkal – módosultak a Közbesszerzési Szabályzat és a pénzügyi szabályzat vonatkozó rendelkezései. Az osztályvezető kifejezett utasítást is adott, hogy a biztosítékot a bírálati szakban vissza kell utalni, egyúttal vitatták, hogy a terhükre rótt cselekmény reparálhatatlan hiba lenne, és utaltak arra, hogy a közbesszerzési eljárás eredményesen zárult a perbeli esetben, illetőleg a reparálhatatlanságra vonatkozó alperesi elgondolást a jogfejlődés azóta igazoltan meghaladta.

[43] Az árindoklás vizsgálat nélküli elfogadása indok körében a világosság követelménye szintén nem teljesül és az elsőfokú eljárásban előadottakból kiemelték, hogy a felmondás időpontjáig az árindoklás elfogadásra nem került, több alkalommal megvizsgálták a benyújtott árindoklásokat, dokumentálását a bizottsági jegyzőkönyv tételesen tartalmazza. Továbbá rámutattak, hogy a bíráló bizottsági jegyzőkönyvet a közvetlen felettes is aláírta, így amennyiben nem talált abban fontosnak tartott eljárási cselekményt, köteles lett volna jelezni ezt feléjük. Az ajánlattevők érvénytelenítését is az osztályvezető írta alá, így az utólagos egyet nem értése értelmezhetetlen.

[44] Az ajánlati kötöttség meghosszabbított határidejének számításával valótlan állítást közölt az alperes a fellebbezésében, az elsőfokú eljárásban ugyanis nem egy, hanem öt különböző eljárást jelöltek meg három különböző személy részéről, mindez pedig megalapozottan nevezhető osztálygyakorlatnak a 60 napnál rövidebb határidőhosszabbításra nézve.

[45] Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozottakkal ellentétben helytállóan értékelte a bizonyítékokat, az alperes kizárólag tanúvallomásokra kívánta alapozni védekezését, okirati bizonyítékokat bírói felhívás ellenére sem csatolt, illetve azok nem voltak értékelhetőek. A tanúvallomásokat pedig olyan személyek tették, akik elfogulatlanak nem tekinthetőek és érdekük volt, hogy a munkáltató javára nyilatkozzanak.

[46] Mindezekon túl rámutattak, hogy az osztályvezető is kiemelte tanúvallomásában, hogy az I. rendű felperes közbesszerzési szakértelemmel rendelkező bíráló bizottsági tag volt, míg a II. rendű felperes jogi szakértelemmel rendelkező bíráló bizottsági tag. A felelősségi rend értelmében az I. rendű felperes a közbesszerzési kérdésekért, míg a II. rendű felperes a jogi kérdésekért volt felelős, így közbesszerzési kérdésekben nem döntött. Mindezek miatt köteles lett volna az alperes különböző, egyéniesített szövegezésű felmondást közölni, ami azonban elmaradt.

Az alperes I. rendű felperes csatlakozó fellebbezésére tett észrevétele

[47] Az alperes álláspontja szerint a csatlakozó fellebbezés jogszabályi feltételei nem álltak fenn, mivel a fellebbezés a jogviszony megszüntetés jogalapját támadta, ezen

túlmenően állította, hogy az I. rendű felperes ezen igénye azért is megalapozatlan, mert új munkahelyén többet keres, mint amit volt munkáltatójánál megkeresett, így az I. rendű felperes igénye ellentétes a perbeli jogintézmény céljával.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[48] Az alperes fellebbezése alapos.

[49] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete téves jogi álláspontja miatt megalapozatlan, a tényállást csak részlegesen tárta fel, ezért érdemi döntése megalapozatlan és az eljárás megismétlése szükséges.

[50] Az Mt. 64. § (2) bekezdése szerint a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie. A megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevő bizonyítja.

[51] Az alperes elsődlegesen kifejezetten arra hivatkozott fellebbezésében, hogy a felmondásokban megjelölt indokokat az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte akként, hogy azok összefoglaló indoknak nem minősülhetnek, és emiatt az elsőfokú ítélet önmagában ezen okból megalapozatlan. Azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a felmondási ok összefoglalóan is megjelölhető a jogviszony megszüntetésekor, ez következik a Kúria MK 95. számú állásfoglalásából. Ennek értelmében ugyanis az írásban közölt munkáltatói felmondásból a felmondás okának világosan ki kell tűnni, rögzítve azokat a konkrét tényeket, körülményeket, amelyekre a munkáltató a felmondást alapította. Nem az a lényeges tehát, hogy a felmondás részletező indokolást tartalmaz-e, vagy összefoglaló meghatározást használ, hanem az, hogy a felmondás okaként közöltekből megállapítható legyen: miért nincs a munkáltatónál a továbbiakban az adott munkavállaló munkájára. Nem világos az az indokolás, amely nem öleli fel azokat a tényeket és körülményeket, amelyekből kitűnik, hogy a munkavállaló munkájára miért nincs szükség, így a munkavállalónak nem nyújt lehetőséget sem azok ellenőrzésére, sem a munkaügyi jogvitára való felkészülésre. Ilyen megítélés alá esik különösen a tartalmatlan, közhelyeszerű indokolás. Valóban nem elégíti ki a világos indokolás követelményét a munkavállaló munkaköri alkalmatlanságára való pusztán hivatkozás, ha nem tűnik ki belőle az a közelebbi konkrét körülmény, mely az alkalmatlanságot kiváltja. Ennek megjelölése viszont részletezés nélkül is világossá teszi az indokolást, nem feltétlenül szükséges tehát azoknak az eseteknek a tételes megismertetése, hogy melyek voltak a hibák és azok mikor, milyen körülmények között történtek.

[52] Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint helyesen vonta mérlegelési körébe a felmondások indokolásának világosságát, azonban a perbeli felmondási – azonos szövegezésű – indokokat a szöveg egységéből kell vizsgálni, ellenben azokat az elsőfokú bíróság

mondatonként külön-külön, egymástól függetlenül értelmezte. A felmondási indok világosságának megítélése során azonban nem a szóhasználatnak, hanem az indokolás egészének, a teljes szövegnek van jelentősége (BH2021. 154.). Továbbá észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy a felmondások indokolásai egy olyan további kitételt is tartalmaznak, amelyet az elsőfokú bíróság nem vont értékelési körébe és azt nem vette figyelembe döntése meghozatalánál. Ugyanis a közvetlen munkahelyi vezető felé fennálló tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség – a munkahelyi közvetlen vezető általi előzetes szóbeli figyelmeztetés ellenére történő – ismétlődő megszegése, valamint a munkavégzés alapján tapasztalt szakmai hibák, hiányosságok, a munkavégzés felületessége, továbbá több esetben munkaköri kötelezettség elmulasztása, amely a munkavégzés felületességére volt visszavezethető – indokokat úgy értékelte, hogy azok nem tekinthetők világosnak. Ugyanakkor egyáltalán nem értékelte azt a felmondási indokot, miszerint a munkaviszony fennállása alatt a közvetlen munkahelyi vezető szóban többször kellett figyelmeztetést adjon, hogy a közvetlen felettséssel szemben minden, az adott közbeszerzési eljárás lényeges lépését szóban is meg kell beszélni, szakmailag egyeztetni, mivel egységes szakmai álláspontot kell a munkáltatónak képviselnie. Ehhez az indokhoz szorosan kapcsolódik a munkavégzés szakmai felületességére, hiányosságára vonatkozó, mint az alkalmatlanságot eredményező munkáltatói hivatkozás, ezeket nem lehet egymástól elválasztva kezelni. Azzal, hogy az előírt tájékoztatási kötelezettség elmulasztásra kerül, egyben a munkavégzésben szakmai hibák következtét, hiányosságot eredményező felperesi magatartást állított az alperes.

[53] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperesekkel közölt felmondási indokok az MK 95. számú állásfoglalásban rögzített összefoglaló jellegű indokokat tartalmaznak, így azok világosnak minősülnek. A felmondás indokolásának világossága nem jelenti a munkaviszony megszüntetéséhez vezető események felmondásban történő részletes felsorolásának szükségességét, ezért az alperesnek lehetőségében áll a peres eljárás során a konkretizált indokok valóságát és okszerűségét bizonyítani. A fentebb kifejtettek szerint a munkáltató a felmondásban nem önmagában a felperesek munkaköri alkalmatlanságára utalt, hanem arra, hogy a felperesek az őket terhelő, a közbeszerzési eljárások alatt minden lényeges kérdést érintő szakmai egyeztetési kötelezettségüket elmulasztották, így munkavégzésük felületes, hiányos és szakmai hibákkal terhelt volt. Ezen felmondási indokokkal kapcsolatban pedig a Kúria állásfoglalása értelmében a munkáltatónak lehetősége van az egyes eseteknek a tételes megismertetésére és a perben történő bizonyítására, majd ezt követően a felperesek általi ellenbizonyításra. E körben helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy az összefoglaló indokokat a perben részletesen kifejthette, és nem tekinthetők ellentmondásosnak az ellenkérelemben és a válasziratban megfogalmazottak. Az alperes nem a felmondások indokolását egészítette ki új indokkal, hanem az említett összefoglaló indok keretein belül mutatta be azok részleteit. Arra is rámutat a másodfokú bíróság, hogy az alperes az általa kialakított gyakorlattal ellentétes döntésként jelölte meg az alperes a 2017. december 23-án megjelent, a 21. számú főút városi és az országhatár közötti szakaszát érintő közbeszerzési eljárás kapcsán nevesített hibákat is, ezen okokra pedig részletes bizonyítást folytatott az elsőfokú bíróság.

[54] Arra nézve is helyesen érvelt az alperes, hogy a felmondások azonos szövegezéséből önmagában nem lehetett az indokok világos voltának hiányára következtetést levonni. Az I. rendű felperes nem rendelkezett jogi végzettséggel és a megjelölt közbeszerzési eljárás együttes felelősei voltak a felperesek, azt azonosan intézték. Mindezeket túl helyesen

érvelt az alperes arra nézve is, hogy az EBH2016. M.27. számú döntés értelmében önállóan nem képezheti felmondás indokát a korábban figyelmeztetéssel szankcionált munkavállalói magatartás, azonban a munkaviszonynak egy hasonló magatartás miatt történő megszüntetése indokoltságát alátámaszthatja.

[55] Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt tényállást hiányosan állapított meg, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat csak részben, az összefoglalónak tekinthető indokok kapcsán pedig egyáltalán nem értékelte.

[56] A Pp. 110. § (3) bekezdésében megjelenő „tartalom szerinti elbírálás elve” alapján az ítéltáblának az alperes fellebbezésében előadott kérelmet a fellebbezés előterjesztésével elérni kívánt célnak megfelelően kellett figyelembe venni és az ugyan az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult, de annak indokaira figyelemmel hatályon kívül helyezésnek van helye. Így a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva - figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróságnak széles körben kell eleget tennie a tényállás megállapítási és bizonyítási kötelezettségének, ezért ennek lefolytatása a másodfokú eljárásban nem észszerű - az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte. Az elsőfokú bíróságnak ezért az eljárást a per érdemi szakaszától meg kell ismételnie. Vizsgálnia kell a munkáltató által összefoglaló indokként meghatározott tájékoztatási, szakmai egyeztetési kötelezettség megszegése, szakmai hibák, felületes munkavégzés kapcsán megjelölt konkrét felperesi kötelezettségszegéseket, mulasztásokat. Erre vonatkozóan az alperes részletesen nyilatkozott már a perben, és azokat ütköztetni kell a felperesek által vitássá tett tényekre, esetleges további bizonyítási kioktatást követően a feleket további bizonyítási indítványok megtételére kell felhívni.

[57] Amennyiben a felek által felajánlott szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta, valamennyi összefoglaló indok körében a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével teljeskörűen meg kell állapítania, és le kell vonni a megfelelő jogi következtetéseket.

[58] Továbbá a 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 4.a) pontja értelmében az alperes esetleges marasztalásánál figyelemmel kell lenni arra, hogy az elmaradt jövedelem tételeit a kereset szerinti jogcímenként kell vizsgálni, és azt az ítélet rendelkező részében is jogcímenként és összegeként elkülönítve kell feltüntetni, nem lehet azt egy összegben megítélni. Így az elmaradt munkabérrel szemben a megkeresett munkabért, míg cafetéria juttatással szemben a megkeresett cafetéria juttatás állítható szemben, így biztosítható az Mt. 172. §-ában előírtak levonása.

[59] A másodfokú bíróság a fentiek alapján a Pp. 381. §-a értelmében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, mivel az elsőfokú bíróság sértette a Pp. 276. § (5) bekezdését. A bizonyítás során a fentebb részletezett körben feltártakat egyrészt egyáltalán nem értékelte, illetve nem is

vizsgálta a téves jogi álláspontja miatt, továbbá a Pp. 279. § (1) bekezdését sértve, a perben jelentős tényeket hiányosan állapította meg.

Záró rendelkezések

[60] A másodfokú bíróság a másodfokú eljárás során felmerülő peres felek ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg, melyhez az alperes esetében a 4/A. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel volt, és értékelte a felek beadványainak csekély számát és azt, hogy a másodfokú bíróság mindösszesen egy tárgyalást tartott.

[61] A le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illeték összegét az Itv. 46. § (1) és (4) bekezdése szerint állapította meg a Pp. 386. § (3) bekezdésének megfelelően, melynek viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntenie.

Budapest, 2021. május 20.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró